

Rex.

Herra Vähkyrä on ollut kesälomalla, mikä sinänsä ei ole mikään uutinen. Siihen voisi vanhaan tyyliin sanoa, että "olinhan" siellä minäkin". Silti ei tästäkään vielä kerry uutista, mikä jossain mielessä on kohtuutonta. Sensijaan kaikki lehdet kyllä toittavat, että "tasavallan presidentti palasi lomaltaan Kultarannasta Helsinkiin silloin ja silloin", mikä on aivan tarpeetonta, koska sen useimmat muutenkin huomaavat siitä, että lehtiin ilmestyy tylsiä uutisia presidentin vahvistamista asetuksista ja esityksistä ja muista maallikonkauhuista. Minkä lisäksi hänen julkisivunsa koristaa pääkaupunkilaislehtien julkisivuja.

No, nyt minä eksyin hra Vähkyrästä presidenttiin, joka on, joskaan ei etikettivirhe, niin kuitenkin eräänlainen poikkeus suunnasta. Teoreettisestihan herra maisterimme tietystikin on lähempänä tätä perrasta kuin monikin hänen kanssaihmisistään, jolla on rippikoulu- ja kiertokoulu takanaan, mutta käytännössä — se on taas asia erikseen, joka ratkaistaan presidentinvaalissa talvella.

Nyt herra Vähkyrä tuli lomalta: "tietysti", niinkuin hän itse sanoi, koska oli erittäin kaunis ja lämmin päivä. Tapasimme Kirkkokadulla ja koska vahingoniloisina totesimme, että sade uhkasi, me pistäydymme klubille, mistä heti voi päätellä, että minä olen kesäleski. (Luotin tosin poikamiestoverini lompakkoon!) Ja kun sitten ilta tummui jne. muisti veli Vähkyrä yhtäkkiä, että perhe, Ikäheimon perhe, jonka luona hän loppulomansa ystävällisesti oli viettänyt, antoi hänelle eräitä asioita toimitettaviksi. Se alkoi klubista, joskaan sytytystä mielestäni ei voi pitää erikoisen nopeana siihen nähden, että Vähkyrä vasta viidettätoista tarjoamaani klubia sytyttäessään muisti, että rva Ikäheimo oli vannottanut lähettämään klubia, koska Kukkulaiselta sai, näin kesäkundi, vain Oivaa tai Kerhoa. Silti Vähkyrä väitti muistaneensa työlisansa nimenomaan siitä, että hän oli klubilla.

Järjestyksen miehenä ja jossain määrin filosofina (ja vanhanapoikana, liisäisi latoja) herra Vähkyrä nyt ryhtyi purkamaan sydäntään, jossa tuntui olevan katettun melkoinen sillisalaatti. Hän antoi minulle dramaattisen kuvauksen siitä, minkälaista on olla naimisissa — ikäänkuin en minä sitä tietäisi — nimenomaan maalla. Herra Ikäheimo oli nim. silloin tällöin käynyt kaupungissa ja aina palatessaan ollut lastattu kuin kaksikyttyräinen kameli, minkä lisäksi hän viimeaikoina oli lähtiessäänkin muistuttanut paremmin Helsingin aseman kantajaa kuin lomailevaa työätekemätöntä "elikkä porvaria. Ja melkein aina herra Ikäheimo oli toiminut jotenkin hullusti silloin, kun hän ylipäänsä oli toiminut.

Tietysti se Vähkyrän mielestä oli järkyttävää ja naiset olivat aivan mahdollottomia, mutta toisaalta järkimies nyt tietysti tuollaisista selviääkin, kunhan viitsii yrittää. Kysäisin silloin, minkälainen muistilista hänellä nyt sitten Ikäheimon perheeltä oli mukanaan, mutta hän, viisaustieteen maisteri, kopautti vain pääkoppaansa, noin, tiedättehän, merkitsevästi!

Siltä se sitten kuului seuraavana aamuna näyttäneenkin. Tavalliset ostokset sujuivat normaalisti. Hra Vähkyrä osti tosin meijerivoita, koska hänellä itsellään sattui olemaan ylimääräinen kuponki, vaikka tietävästi Ikäheimoska oli puhunut maalaisvoista. Sitten hän osti leipää varalta muutaman limpun yli sen, mitä muisteli, ja kun ei "sitä" lasipurkkisillia ollut osti hän pari hienoa rasiaa, jonkalaisia Ikäheimon kaltainen perhe voisi nielaista pari illassa. Kahvi selvisi sekin hyvin. Verokahvivarasto oli runsas! Lyhyeksi jäi rva Ikäheimon ilo siitä, että hän oli vielä omistunut säästämään yhden korttikahvin, vieläpä antanut kupongin asiamiehelleen. Sen kortin hra Vähkyrä kyllä taatusti unohti. Kaikki tuli tietysti Ikäheimojen hyvälle luotolle.

Mutta sitten muisteli hän jotain raparperista ja osti kaiken varalta torilta muutamia kiloja kunnon raparperia elikkä rehua, niinkuin hän tapaa sanoa, vaikka syökin sitä kermahyytelön kanssa. Samoin muisteli hän, että vielä bussia odotellessa oli puhe mustikoista, joten hän kaiken varalta osti niitä 10 litraa hankkien torilta sopivan kantopussin. Kun myyjä oli nuori ja kaunis ja puhetaitoinen osti hän vielä viinimarjoja ja mansikoita, tosin tämän kaiken omaan laskuunsa, mutta pistäen kyllä asuntoon päästyään kaikki marjat samaan pussiin arvellen, että keittäköt niistä sekahilloa. Sitten oli vielä joku kummallinen reksi, joka oli käsketty lähettää. Hän muisti sen jokseenkin selvästi, koska rva Ikäheimo oli suvaifnut ihmetellä, ettei hän tiennyt mitä reksaaminen oli. Hän oli silloin myöntynyt peläten paljastavansa heikon pohjasivistyksensä. Nyt hän turhaan kyseli reksaamista parista paikasta, mutta kun ne matamit sattuivat olemaan konservatiiveja eivät he tunteet moista sanauutuutta. Vasta kantasekatavarakaupassa asia selvisi, jolloin hra V. osti puoli tusinaa rex-purkkia, kaiken varalta. Ja niin tavarat lähetettiin iltapäiväautossa.

Taloudellinen emäntä voi kuvitella rva Ikäheimon hämmästyksen, kun hän löysi verokahvipaketin ja hän voi yrittää kuvitella hänen ilmettään ja hänen ajatusponnistelujaan hänen tarkastellessa sitä raparperikimppua. Raparperihan kasvoi heillä nurkan takana vaikka myytäväksi. Tietysti sekin lopulta kinkastui, sillä rva I. oli kuin olikin tilannut — raparperitabletteja! Tietysti myös rex-purkkeja aina tarvitaan, mutta nyt niitä olisi ollut aivan riittävästi herrasväen keittiön "kylmiössä", jonne avain olisi ollut saatavissa talonmieheltä tai hänen poissaollessaan naapurin talonmieheltä. Mustikkajuttu seh-sijaan jäi arvoitukseksi ja olettamukseksi. Mustikoita nim. kasvaa koko kesämökin piha ja ympäristö mustanaan. Nuori Ikäheimo oli kyllä ilmинеerannut bussipaikalle sedän lähtiessä ja selittänyt touhukkaasti niikimisen ja hyvästin asemasta, että "muttia" muttia mikä sana ehkä oli jäänyt kummisedän korvaan kaikumaan...

Maisteri Vähkyrä ei aiokaan aivan heti käydä siellä Severus Ikäheimon mökillä.